

MEER KIJKEN DAN KOPEN

DE WINKEL VAN PARADIJSVOGEL
KEES MATTHIJSSSEN IN POORTVLIET LIJKT
AL EEN HALVE EEUW NIET VERANDERD

Nee, in deze winkel is niet alles te koop... In de deuropening Kees Matthijssen, links goede vriend Leo Bolier.

Een verkleurde doos met gloednieuwe fietsbellen uit de tijd dat Joseph Luns nog de minister van buitenlandse zaken was en een zesdehands Simca Aronde, een rijk bezit. Ik heb amper 'goh, wat mooi' gezegd al ik te horen krijg dat er geen bel wordt verkocht. 'Dan blijft er een vakje leeg en dat is niet mooi!' In 's hemelsnaam, in wat voor een winkel ben ik terecht gekomen?

vielers

'Kijken doe je met je handen op de rug' was ooit een stukje kinderopvoeding en dat geldt ook bij de inhoud van deze vitrine en wat erop staat. Nee, niets is te koop.

Het antwoord op die vraag is niet zo moeilijk te geven. Of misschien toch ook weer wel. Als ik in mijn digitale agenda kijk en me de reis herinner die ik hiervoor heb gemaakt, sta ik nu in de voormalige fietsenwinkel van Kees Matthijssen in Poortvliet. Vergeet ik die notitie, heeft fotograaf Wout me niet naar dit Zeeuwse dorpje gereden in een grijze Volkswagen Caddy maar in een mobiele nazaat van professor Barabas' teletijdmachine en loop ik met open mond door een bromfietszaak uit de jaren zestig. Ongelooflijk, wandborden die herinneren aan de tijd dat

ik bij mijn lokale 'fietsenmaker' kwam om een bougie te kopen, ladekasten en rekken waarvan ik allang was vergeten dat ze hebben bestaan en links en rechts, onder en boven, onderdelen waar je bij een restauratie behoorlijk om verlegen kunt zitten. In feite weet je al na een blik in de etalage wat je binnen te wachten staat. Geen door een gediplomeerd etaleur zorgvuldig gerangschikte selectie van artikelen, maar een 'kijkkast' waarin elke vierkante centimeter is benut, met als 'blikvanger op afstand' een rode Zündapp Super Combinette.

Nederlandse, Duitse en Italiaanse onderdelen. Als het niet dubbel is, is verkoop in het gunstigste geval een kwestie van gunnen.

Tekst: Gert te Lintelo
Foto's: Wout Meppelink

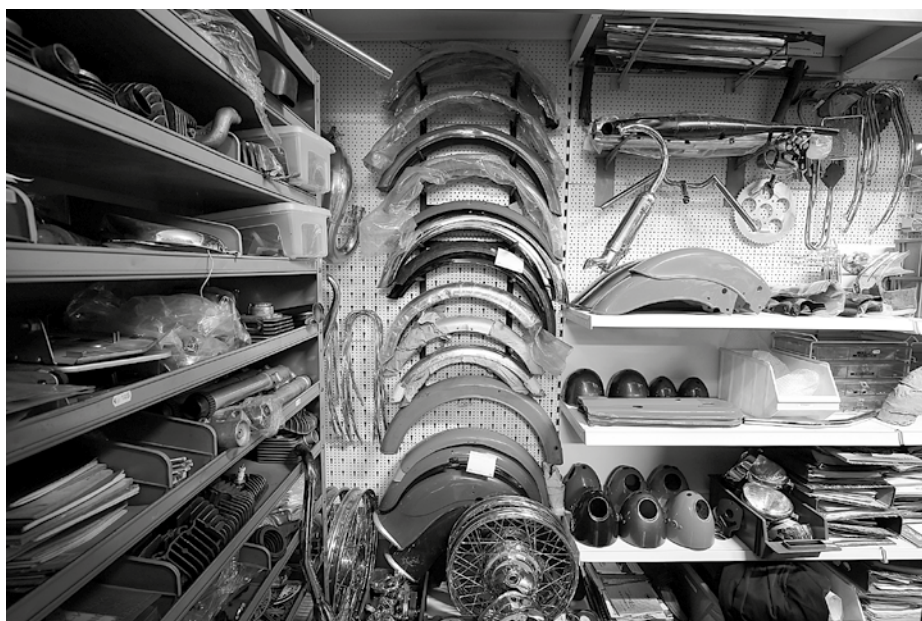
De koffie en de Zeeuwse bolussen is het enige wat vers is in deze winkel en dat geeft volop gespreksstof voor (v.l.n.r.) Leo Bolier, eigenaar Kees Matthijssen en de schrijver.

Zwakke rug

Eigenaar Kees Matthijssen geniet stilletjes op de achtergrond wanneer hij ziet hoe fotograaf en schrijver van de ene verbaazing in de andere vallen. 'Hier, moet je zien Wout, dozen met lampjes, die moeten de kroning van koningin Beatrix nog hebben meegemaakt! En daar, een stokoude Royal Nord, dat is eens wat anders dan die sportmodellen die nu goud waard zijn.' Wout knikt, maar is alweer afgeleid door een een testkast die ooit het toppunt van modern vernuft moet zijn geweest. Kom op Kees, vertel maar eens hoe dit alles tot stand is gekomen! De Zeeuw is geen man van het type 'gooi er een kwartje in en je krijgt er een half uur lang geen woord meer tussen', maar vertelt rustig zijn verhaal. 'In mijn jonge jaren hadden we een winkel waarin we van alles verkochten. We deden ook in televisies, van die zware kasten. Overdag zat ik in de bouw. Onze winkel had een goede naam en dat betekende trouwe klanten. Die televisies gingen nog wel eens kapot. Ik repareerde ze na werktijd, met gratis halen en brengen. Ik weet zeker dat ik zo

mijn rug kapot heb gemaakt. Moest je met zo'n loodzware kijkkast de trap op en af, buffelen was het. Het zal nu 24 jaar geleden zijn dat ik de winkel heb leegverkocht en tevens ben gestopt als bouwvakker. Ik

was altijd al gek op bromfietsen en ben opgeleid tot automonteur. Sleutelen was me dus niet vreemd en dat vond ik een prima uitgangspunt om een fietsenzaak te beginnen!'

Kreidler-hoekje. Verchroomde wielen hebben niet Kees zijn voorkeur, maar sommige liefhebbers zijn het daar totaal niet mee eens.

Zeventien fietsen

Tegenwoordig heeft de gemiddelde fiet-senwinkel het oppervlak van een flinke supermarkt en een assortiment waartussen zowel oma en opa als de kinderen en kleinkinderen iets van hun gading kunnen vinden, ook als ze trappend de Alpen over willen. Zo grootschalig hoefde dat in de late jaren negentig op het Zeeuwse platteland nog niet. 'Ik ben begonnen met zeventien fietsen. De mensen hier kenden me en wisten dat ik ze niet in de steek zou laten als er wat stukging. Met een brommer of scooter was je ook welkom. Zo bouwde ik weer een klantenkring op kon ik steeds een mooie collectie nieuwe fietsen aanbieden. Uiteindelijk heb ik dat 23,5 jaar volgehouden. Toen ik jong was, zei ik altijd dat ik op mijn vijftigste wilde stoppen met werken', lacht Kees. 'Toen ik echt vijftig was geworden, heb ik dat ook gedaan, al moet je dat niet helemaal letterlijk nemen. Je moet weten dat mijn rugklachten nooit zijn verdwenen en werken als fietsenmaker had zeker geen therapeutisch effect. Zodoende besloot

ik voor de tweede keer te stoppen met een winkel en mijn hart te volgen, dat zeker wat betreft bromfietsen meer in het verleden klopt dan in het heden.'

Nieuwe oude onderdelen

Kees vertelt dat hij als rijwielhandelaar al door het land reisde om collega's te bezoeken en fietsen te kopen. 'Vaak vroegen ze me dan of ik misschien ook interesse had in een partijje nieuwe oude onderdelen. Vroeger moest iedereen gelijk geholpen worden en dat betekende veel voorraad. Onderdelen kocht je in dozen. Dan kreeg je bijvoorbeeld 24 trappers, waarvan je er uiteindelijk acht kwijtraakte. Met de rest bleef je zitten. Zo ligt er nog heel veel nieuw materiaal in kasten en op zolders. Ik neem die "new old stock" over en zoek eruit wat interessant is voor mijn eigen winkel. Voor wat ik zelf niet nodig heb, en dat is het meeste, heb ik een uitgebreid netwerk van afnemers. Sommigen zullen dit geen stoppen met werken noemen, maar ik zie het niet als werken. Ik kan met mijn liefhebberij bezig zijn, kom nog

Een blik in de 'carbureurkast'. Hoe minder er in een lade zitten des te groter is de kans dat het formaat een tikkeltje illegaal is.

Was ik al van de middelbare school af toen ik voor het laatst in zo'n winkel was? Nee, die Puch gaat niet weg!

Natuurlijk staan hier Solexen en een ouderwetse mengpomp mag ook niet ontbreken. Kees is gehecht aan de lichte motorfiets op de wandtafel, maar heeft geen idee wat het is.

eens ergens en heb niet de sores van een drukke eigen zaak.

Dat doe je toch niet weg?

Terwijl Wout's camera onophoudelijk klikt, loop ik met Kees door de winkel. In

een vitrinekast liggen oude Puch-spullen. 'Mooi hè? Maar daar gaat niets van weg. Net de meeste andere zeldzame hebberdingen die hier maar één keer liggen Nou ja, mocht iemand écht heel erg om iets verlegen zitten, valt er soms te praten.

Vorig jaar was hier nog een liefhebber die voor een restauratie een zeldzaam embleem miste. Zo iemand help ik graag verder.'

Langs de zijmuur staan een stuk of tien oude bromfietsen. Zijn die te koop Kees?

Kreidler-lades met vrijwel uitsluitend originele onderdelen van weleer. Zou deze ladekast zelf de oorlog nog hebben meegemaakt?

‘De meeste wel, maar de Kreidlers moeten blijven, net als die Puch Sky rider. Zo’n mooi origineel ding, dat doe je toch niet weg!’? Hm, kijkt de fotograaf nu echt teleurgesteld opzij of vergis ik me? ‘Weet je, dit is geen gewone winkel. Ik ben hier alleen op afspraak. Ik zet regelmatig wat op Marktplaats en dat levert reacties op. Ook zijn er klanten die via-via te bij mij terechtkomen. Hollandse brommers, Puch Maxi, Vespa en Kreidler, daar heb ik het meeste van. Bellen heeft niet zo veel nut, ik weet niet altijd uit mijn hoofd of ik een bepaald onderdeel heb. Daarom heb ik het liefst dat mensen mij een e-mailtje sturen en niet verwachten dat ze meteen antwoord krijgen. Haast ken ik hier niet, het moet wel gezellig blijven.’

Calender girls

Dat laatste wordt bevestigd door Zündapp-man en goede vriend Leo Bolier, die regelmatig komt binnenvallen. ‘Een leukere plek om koffie te drinken dan deze winkel ken ik niet. Aan alles wat je ziet hangt een verhaal of het roept herinneringen op. Ben je trouwens al op de zolder geweest?’ Nee, zijn we

niet. Via een smalle hoge trap met een knik erin komen we boven. We zijn sprakeloos. Gloednieuwe uitlaten, spatborden, carburateurs, lampen en alles wat een brommer nog meer tot een brommer maakt ligt hier verstrooid, vaak nog in

de originele verpakking. Niks is geordend. Anderzijds... die kalenderfoto's van streeploos bruine dames die zeker weten niet de ambitie hebben het klooster in te gaan, zitten wel kaarsrecht tegen de planken geprikt. Na een (uiteraard keurige, zo zijn we) opmerking over de 'calendar girls' schiet Kees in de lach. ‘Gewoonlijk komt niemand op de zolder, maar een tijdje geleden liet ik iemand toch even zelf zoeken. Kwam hij de trap af met een rare bolling in zijn broek. Ik maakte daar een quasi-grappige opmerking over, zo van “ik weet waar jij naar gekeken hebt!” De man kreeg een vuurrode kop en toverde een carburateur uit zijn broekzak tevoorschijn. Hij stamelde dat hij die even in de zak had gestopt om zich te kunnen vasthouden als hij de trap af kwam... Tja, rotte appels heb je overal, ook in het bromfietswereldje. Maar onder de streep kan ik het iedereen aanraden, stoppen met werken!’

www.matthijssen-tweewielers.nl

Bij een Solex 5000 en een Puch is toelichting overbodig, maar de Typhoon Futura met HMW-blok en de Royal Nord Luxe erachter mogen toch best even worden genoemd.